

La castedat

Xavier Novell, bisbe de Solsona

La setmana passada us anunciava una reflexió més extensa sobre la virtut de la castedat, amb motiu del testimoniatge del germà Ferran Saperas, màrtir beatificat aquest dissabte a la Sagrada Família. Crec que és necessària, perquè parlem tan poc d'aquesta virtut i vivim en un món tan erotitzat que és fàcil, fins i tot en els fidels més habituals, no saber exactament què és.

El Catecisme defineix la castedat com «la integració reeixida de la sexualitat en la persona i, per aquí, la unitat interior de l'home en el seu ésser corporal i espiritual. La sexualitat [...] esdevé personal i verament humana quan s'integra en la relació de persona a persona, en el do mutu total i temporalment il·limitat de l'home i de la dona. La virtut de la castedat comporta, doncs, la integritat de la persona i la integralitat del do» (núm. 2337).

La castedat, doncs, en primer lloc, dibuixa una existència en la qual les forces de la vida i de l'amor són plenes i s'experimenten en harmonia amb el conjunt de la persona, sense divisions, ni tensions, ni incoherències.

La cultura actual impulsa a viure segons les passions i els desitjos. Presenta la felicitat com el gaudi o la fruïció immediata d'allò que sedueix en cada moment. Malgrat que tothom constata la buidor d'aquesta manera de viure i el caràcter fugisser d'aquests moments de plaer o de satisfacció, hi ha grans dificultats per a valorar una vida integrada, on sigui possible una sexualitat rica i plena guiada per la raó i la norma moral.

La persona casta viu en pau, sense divisions interiors, lliure de l'esclavitud de les passions i gaudint d'una manera veritablement humana de la sexualitat. Sense menysvalorar altres dificultats per a viure una sexualitat saludable, sens dubte la més gran i més difosa és la manca de castedat.

La castedat, en segon lloc, presenta una sexualitat interpersonal, centrada en el do gratuït d'un mateix. Així, fa de les relacions ocasió de lliurament i no pas de possessió o aprofitament. Parlem de mirades o actes castos quan reconeixem i respectem l'altre com a persona a la qual ens donem amb voluntat de fer-li un bé. «La castedat s'expressa principalment en l'amistat envers el proïsme» (núm. 2347).

Existeix una castedat pròpia dels consagrats, una altra dels casats i una tercera dels solters o vidus. En tots cal que hi sigui present la maduresa sexual i afectiva i una sana integració d'aquestes dimensions en el conjunt de la vida de la persona. En cadascun, però, el do d'un mateix té unes característiques pròpies: el consagrat es dona exclusivament a Déu i des d'ell a tothom; el casat es dona exclusivament al seu cònjuge i en i a través d'ell o ella a Déu i als altres; el solter o el vidu es dona a tothom a través de l'amistat, bo i observant una vida en continència (núms. 2348-49).

Es fàcil imaginar quines són les principals ofenses a la castedat: la luxúria (núm. 2351), la masturbació (núm. 2352), la fornicació (núm. 2353), la pornografia (núm. 2354), la prostitució (núm. 2355) i la violació (núm. 2356). M'és impossible de completar aquesta reflexió aclarint aquests sis conceptes morals. Per això us convido a estudiar-los a través d'aquests números del Catecisme.

Us convido novament a Tàrrrega, diumenge vinent, a la missa d'acció de gràcies per la beatificació d'un màrtir de la castedat i us animo a demanar aquesta virtut per a tots els joves i grans de la nostra diòcesi. Fem del seu altar el lloc on Déu nostre Senyor vessa abundantment la gràcia de la castedat per a tots els devots del nou beat Ferran Saperas.

